

BODIL KONDRUP JENSEN

Soldaterne gik nede i gaden med deres maskingeværer. Selvom vi havde mørklægning, rullede vi gardinerne op om aftenen og åbnede vinduerne. Så sang vi sammen – hele gaden. Soldaterne lod os gøre det. Vi sang meget. Min mor og mormor sad i vinduet. Jeg kan genkalde mig lyden endnu – en hel gade, hvor alle mennesker synger for åbne vinduer. På et tidspunkt ville de tyske soldater ikke høre på det mere, og de begyndte at pege op mod vinduerne med deres geværer. Så blev der lukket og rullet for.

Interviewet og redigeret af Liv Høybye

Tekst og billeder er under ophavsret og må ikke gengives uden tilladelse.

BARN AF KRIGEN

Jeg var barn i Ålborg under besættelsen. Jeg boede sammen med min mor og mormor i en stuelejlighed i Sjællandsgade. Ovenpå boede min ven Axel. En dag marcherede Axel og jeg sammen med tyskerne i Fynsgade. De tyske soldater kunne godt lide at se os børn. De sagde guten Tag og så sagde vi guten Tag

tilbage. Jeg fortalte min mor om det og jeg sagde at tyskerne var flinke. Det havde vi ingen forstand på dengang.

Overfor os boede en pige, der hed Grethe, og hende legede jeg altid meget med. En dag kom hun over og bankede på vores dør og ville lege med mig. Min mor sagde, at jeg ikke kunne lege. Det kunne jeg ikke forstå, for jeg var hjemme og ville gerne lege med hende. Da krigen var slut, blev hendes mor hentet med lastbil, og hendes hår blev klippet af. Det så jeg, men jeg forstod det ikke rigtig. Jeg var kun otte år. Det var derfor, jeg ikke måtte lege med hende. Det var der åbenbart ikke nogen der måtte, fordi tyskerne kom hjemme hos hendes mor. Det kunne pigen jo ikke gøre for, men sådan var det.

Da befrielsen kom, blev jeg bange. Folk blev helt vilde og løb ud på gaden og omfavnede hinanden. Jeg blev rigtig angst, fordi jeg synes folk opførte sig skrækkeligt. Det var vildt. Jeg turde ikke gå udenfor, fordi de brændte bål ude på gaden. Min mor og mormor løb ud. Jeg sad inde og kiggede ud ad vinduet. Folk, der ikke kendte hinanden, grinede og omfavnede hinanden og smed mørklægningsgardiner på bålene.

Lige efter krigen var vi ovre i en dyrepark og kigge på aber. Det var min mormor og jeg. Én af aberne løb ind i abehuset gennem en lille lem. Så sagde jeg; "Se bedste – den løber i beskyttelsesrum." Det var jeg sikker på at den gjorde. Så grinede folk og sagde, at jeg var et rigtigt krigsbarn.

Erindringer er en del af projektet "Krigens Sidste Stemmer – fortællinger fra aarhusianske plejehjem." Projektet er blevet til gennem et samarbejde mellem Sundhed og Omsorg i Aarhus Kommune, Stadsarkivet, frivillige fra Besættelsesmuseet i Aarhus 1940-1945/Den Gamle By samt fotojournaliststuderende fra Danmarks Medie- og Journalisthøjskole.

Du kan også læse erindringer i magasinet under følgende link:

<http://reader.livedition.dk/aarhuskommune/880/>